

פרופ' יעקב מירון

העכשוויזם כמשיחיות שקר

במצב שבו ישראל נתונה, העכשוויזם הוא

משיחיות שקר. העכשוויזם הוא אם כל חטאת.

הרמטכ"ל משה (בוגי) יעלון (מוסף הארץ כ"ב

באב התשס"ב 30.8.02 עמוד 22)

דורון שניאור זיסרמן הי"ד, בוגר ישיבת בני עקיבא "נחלים", ישיבת מרכז הרב, ישיבת ההסדר "אור עציון", חובש קרבי גדודי, בוגר בהצטיינות של הסכניון כמהנדס מערכות מידע ומהנדס מחשבים בחברת החשמל. תושב עינב שבשומרון. בעל צדקה אדיר, אוהב שלום ורודף שלום, אגדה בחייו, בן אדם מליגה אחרת. בעל לב טוב, פנים מחייכות ומאור פנים בלתי פוסק. בעל ידי זהב, עוזר לזולת. עסק בחולין והפכו לקודש. היה מלא ערכים ועשיה כרימון. הוסיף פתיל תכלת לציצית שלבש, התמסר באהבה לחינוך ילדיו והיה בעל למופת. דעתו מעורבת עם הבריות ובעל חוש הומור שופע. ויתר על שכפ"ץ שלו לחבר ובכך למעשה הקריב את חייו למען חבר. מן המיוחדים שבינינו. היהלום שבכתר. ללא ספק איש עילית. כמוהו כמרדכי לפיד, אסיר ציון שעבר שנים ארוכות בסיביר ובעלותו ארצה התיישב בחברון שם הקים משפחה רחבה לתפארת. כמוהו כד"ר שמואל גיליס, מומחה למחלות דם בבית החולים הדסה בירושלים, שגם הרבה ערבים החזיקו לו טובה על טיפולו בהם, וכן רבים וטובים נוספים – כולם אנשים איכותיים.

בכל הכבוד להסברים מטפיזיים לאבדן העצום הזה, מוטל עלינו לבחון את התופעה גם מתוך שיקול דעת הגיוני. ודאי "קורבנות השלום" של יצחק רבין המנוח, ה"איפוק" של אהוד ברק ולאחרונה גם של אריאל שרון הם חלק מהתופעה אך גם על ה"איפוק" החליטו אנשים לכאורה שקולים ואחראים. מה היו שיקוליהם? היכן הם טעו? נוח להשיב על שאלות אלה דווקא בחזית הסורית כי שם לפחות עומדת ישראל מול מדינה, שמילתה היא מילה ושעמדותיה מתגבשות בהליכים די ברורים. דווקא בחזית הסורית בולטות חולשותיה של מדיניות ישראל, הרבה יותר מאשר בחזית עם הפלסטינים.

"סוריה איננה בשלה לשלום" אמר ראש ממשלת ישראל מר אהוד ברק בעקבות הפגישה המאכזבת בין נשיא ארה"ב ביל קלינטון לבין נשיא סוריה חאפז אל-אסד המנוח בג'נבה ב - 26 במארס שנת 2000. קביעה החלטית זו מעוררת כמה שאלות: מה הניע את שר החוץ שמעון פרס להצהיר ב - 14 ביולי 1994 שישראל מכירה בריבונות הסורית על רמת הגולן "פעם אחרי פעם"? מדוע הצהיר האלוף אורי שגיא, מיד לאחר מינויו על ידי ראש הממשלה אהוד ברק בראש הצוות שאמור היה לשאת ולתת עם הסורים, שישראל תשיב לסוריה "כל גרגיר חול" ששייך לרמת הגולן? מה טעם הויתורים מרחיקי הלכת הללו לפני שהמשא ומתן החל ויתירה מזו כאשר "סוריה איננה בשלה לשלום"?

לישראל אחד משרותי המודיעין הטובים בעולם. לכן מתבקשת השאלה היכן היו כל המומחים המופיעים בתקשורת ושאינם מופיעים בה כאשר נעשות הצהרות כה קלות דעת? למעשה היה במינהל הישראלי מי שהסב את תשומת לבו של שר החוץ שמעון פרס, במכתב מיום 18 ביולי 1994, לחוסר שיקול הדעת שבהצהרתו, בפרט בהתחשב במכתב מיום 12 בנובמבר 1946 מאת שר החוץ הסורי שהופנה אל ראש הנציגות הבריטית בדמשק¹. במכתב זה כפרה סוריה בתוקפו של הגבול מיום 7 במארס 1923 בין סוריה לפלסטינה (ארץ ישראל). לטענת סוריה, צרפת, בעלת המנדט בסוריה, חרגה מסמכותה כשויתרה על שטחים לטובת פלסטינה (א"י). סוריה תבעה לעצמה חלק נכבד מהגליל. יודגש שתביעה זו הוצגה כשנה וחצי לפני הקמת מדינת ישראל. כך, גם אם נתעלם מחמשים שנה ויותר של שפיכות דמים ואיבה בין סוריה לבין ישראל, סוריה חושבת את עצמה לזכאית לשטחים שהם ממערב לגבול מ - 7 במארס 1923.

עמדה סורית זו מצאה לה ביטוי בהרבה הזדמנויות לאחר הקמת מדינת ישראל. בתחילת המשא ומתן לשביתת נשק ב - 1949 דרשה סוריה, כאמצעי לבנית אמון בין הצדדים, שישראל תוותר

1. המכתב מובא ב: Patricia Toye, Palestine Boundaries 1833-1947, Archive Editions 1989, in the Chapter on Palestine-Syria 1920-1947.

על... חיפה². במהלך אותו משא ומתן הצהיר מר טראזי, נציג סוריה, כי "אין גבול בינלאומי בין ישראל וסוריה. היה גבול פוליטי בין סוריה ופלסטינה. עלינו לחתום על הסכם שביתת נשק לא על בסיס הגבול הפוליטי אלא על בסיס קו שביתת הנשק"³. במועצת הבטחון קבע שגריר סוריה פארס ביי אל-ח'ורי כי: "ישראל איננה זכאית לתבוע זכות כלשהי של ריבונות על השטח המפורז"⁴. לכשיחתם הסכם שלום סופי, סוריה תעמוד על כך שהשטח הזה ישוב לידיה. רעיון זה הובע מחדש על ידי שר החוץ הסורי בהערותיו על הדו"ח מיום 6 בינואר 1955 מאת ראש אירגון האו"ם לפיקוח על שביתת הנשק⁵. להתבטאויות אלה הוסיפה סוריה שורה של פעולות מדינה מעבר לקו שביתת הנשק והגבול מ – 1923, קרוב לוודאי כדי להגיע בכך לשלטון אפקטיבי על השטח⁶. סוריה גיבשה את השקפותיה הפוליטיות ביחס לשטח השייך לה בצורה משפטית בסעיף 1 לחוקת סוריה מיום 13 במארס 1973. סעיף זה קובע:

"הרפובליקה הערבית הסורית היא מדינה דמוקרטית, עממית, סוציאליסטית וריבונית. שום חלק מהטריטוריה שלה אינו ניתן לויתור. היא חברה באיחוד הרפובליקות הערביות" (ההדגשה איננה במקור).

אמנם חוקת מצרים לא הכירה שום הסכם סלאם. הסכם השלום היחיד המוכר בחוקת מצרים הוא הסכם צלח. מסיבה זו אישרה מצרים את הסכם ה – סלאם שלה עם ישראל באמצעות מישאל – עם ולא בדרך הפרוצדורלית הקבועה בחוקה⁷. ספק רב

2. to Henri Vigier, the representative to the talks of UN mediator Ralphe Bunche, the *Standing*. Arie Shalev, Israel and Syria: Peace and Security on the Golan, Tel-Aviv University, Jaffee Center for Strategic Studies, 1994, p. 29.

3. N. Bar-Yaacov, The Israel-Syrian Armistice, Jerusalem, 1969, p. 47.

4. S/PV 541, 17 April 1951. Bar-Yaacov op. cit. p. 83.

5. S/3343 Add I p. 13.

6. Y. Meron, "The Golan Heights 1948-1967" in M. Shamgar (ed) (Military Government the Territories Administered by Israel 1967-1980, The Legal Aspects, Jerusalem 1982 pp. 85-108, 96-97, 99.

7. Y.Meron, Legal Aspects of the Egyptian-Israeli Peace Treaty in Colin Legum et al (eds.) Middle East Contemporary Survey, Vol. iii 1978-1979, New York and London, Holms & Meier Publishers Inc., 1980, pp. 148-116.

אם סוריה תוכל למצוא מוצא דומה לאישרור הסכם שלום עם ישראל⁸. תאריך ניסוחו של סעיף 1 לחוקת סוריה מרמז לכך שרמת הגולן, שאבדה לסוריה במלחמת ששת הימים ב-1967, היא שעמדה לנגד עיני מחוקק החוקה. אולם, כפי שהבהיר זאת וליד מועלם, שגריר סוריה בארה"ב לשעבר, ביום 19 בספטמבר 1999, סוריה מועלם לא הכירה בגבול מ-1923 ותעמוד על הקו מיום 4 ביוני

1967⁹. סוריה שומרת איפוא אמונים לעמדתה כפי שנוסחה ב-12 בנובמבר 1946 על ידי שר החוץ של סוריה במכתבו מאותו היום לראש הנציגות הבריטית בדמשק¹⁰. מכתב זה נותן ביטוי לרעיון סוריה הגדולה, בו דוגלת סוריה לא רק כלפי ישראל אלא גם כלפי לבנון, ירדן ואפילו עיראק. מה היו, איפוא, השיקולים מאחורי אמונתם של מנהיגים בישראל ובארצות אחרות לפיה סוריה תטוש את עיקר האמונה שלה מקדמת דנא הידוע כ"סוריה הגדולה"?

שר החוץ שמעון פרס הוא מדינאי ותיק בעל ניסיון רב בשורה של תחומים. כיצד הגיע הוא לרעיון ש"פעם אחרי פעם" הכירה ישראל בריבונות סוריה על רמת הגולן?¹¹ אכן, הרעיון לא נבע ממנו. בספר שפורסם ב-1999 על ידי יוסי ביילין, פטרון

8. משאל עם ביחס לשלום עם ישראל הכרוך בויתור על טריטוריה סורית עשוי להיות בעייתי בסוריה לא רק בגלל סעיף 1 לחוקת סוריה אלא גם בגלל סעיפים 98, 99 ו-127(7) לאותה חוקה.

9. דברי וליד מועלם נמסרו לכתב העת Middle East Insight ושודרו בגל השני של "קול ישראל" ב-19 בספטמבר 1999.

10. לעיל הערה 1.

11. דברי שמעון פרס תוקנו כעבור זמן קצר על ידי ראש הממשלה יצחק רבין המנוח: "רבין סייג אתמול את ממשלתו מהחלטת ממשלה מ-1967 שהכירה בריבונות הסורית על השטח". "משנשאל על דברי פרס בשבוע שעבר לפיהם ישראל הכירה בריבונות הסורית 'פעם אחרי פעם' אמר רבין: 'פרס דיבר על ממשלות. היו ממשלות שהכירו בריבונות. במה שנוגע בממשלה זו, אין שום החלטת ממשלה המכירה בריבונות סורית' "ג'רוסלם פוסט 20 ביולי 1994. למעשה ההתייחסות ל"ממשלות" בלשון רבים כוונתה לממשלות זולת ממשלת ישראל (ראה להלן הערה 15 והדברים הנסמכים עליה) כי ממשלת ישראל אימצה הכרה שכזו רק פעם אחת, ב-19 ביוני 1967, ואפילו הכרה בודדת זו בוטלה לאחר מכן, ב-30 באוקטובר 1967, לאחר שסוריה דחתה את הצעת השלום של ישראל.

החרדים והערבים במפלגת העבודה דאז¹², נאמר: "אני הצעתי לשמעון פרס ויצחק רבין שהם יצהירו שהחלטת הממשלה

מ – 19 ביוני 1967 עודה בתוקף..."¹³. השאלה מתבקשת אפילו ביחס ליוסי ביילין. כיצד הגיע הוא לרעיון שעל ידי הכרה בריבונות סורית על רמת הגולן ניתן יהיה להגיע את סוריה לקראת שלום עם ישראל? הרי בדיקה קפדנית של ההתבטאויות הסוריות במהלך השנים ודאי לא היתה מובילה אותו לרעיון הזה. יתרה מזו, בהצעתו ליצחק רבין ולשמעון פרס נעלם מעיני יוסי ביילין מכתבו של נשיא ארה"ב ג'רלד פורד מיום 1 בספטמבר 1975, שהופנה לראש הממשלה יצחק רבין, בו נאמר כי ארצות הברית "תעניק משקל רב לעמדת ישראל שלפיה כל הסכם שלום עם סוריה חייב להתבסס על הישארות ישראל על רמת הגולן"¹⁴.

מקור השראה אפשרי שיכול היה להשפיע על יוסי ביילין להציע את הצעתו ליצחק רבין ולשמעון פרס הוא התבטאויות שונות של מנהיגי ארצות מערביות שהתיימרו להתבסס על החלטת מועצת הבטחון 242. התבטאות אחת כזו היא מיום 31 במאי 1985 מפי מזכיר המדינה של ארצות הברית ג'ורג' שולץ שאמר:

"מזה זמן רב עמדת ארצות הברית היתה והיא נשארת עמדת ארצות הברית שכאשר מדובר בהחלטה 242 על "שטחים" זה מתייחס לכל השטחים לרבות רמת הגולן. כך, זו היתה עמדתנו. אמרנו זאת וחזרנו ואמרנו זאת פעמים רבות והיא נשארת עמדתנו היום" (ההדגשה איננה במקור)¹⁵.

לנו ברור ש"זמן רב" בלשונו של מזכיר המדינה שולץ מתייחס לזמן שחלף מאז ה – 1 בספטמבר 1975, היום בו כתב הנשיא ג'רלד פורד את מכתבו הנ"ל לראש הממשלה

12. החרדים והערבים זנחו את מפלגת העבודה, מה שתרם לכישלון הסוּחף שנגרם לה בבחירות לראשות הממשלה ב- 2001 בהן איבד אהוד ברק את תפקידו כראש ממשלה.

13. Yossi Beilin, *Touching Peace*, London, Weidenfeld and Nicolson 1999, p. 207.

14. המכתב פורסם בחלקו ב-קובץ המסמכים ביחסי חוץ בהוצאת משרד החוץ 1992

15. גם בשנת 1997 הביע הנרי קיסינג'ר דעה דומה: "לגבי אסד המכשול היחיד [לשלום] הוא שיש לישראל שטח סורי" (ג'רוסלם פוסט, 22 בנובמבר 1997). בדומה למזכיר המדינה ג'ורג' שולץ ובדומה למזכיר המדינה בדימוס הנרי קיסינג'ר, נשיא צרפת פרנסוא מיטראנד, בעת ביקור בסוריה, הצהיר: "עמדתי ידועה היטב. אמרתי זאת וכתבתי על כך שהגולן איננו שטח ישראלי אלא שטח סורי השייך כחוק לסוריה" (דיווח של תמר גולן במעריב מיום 5 בדצמבר 1984).

יצחק רבין, כלומר פחות מעשר שנים. אולם חמור יותר מזכרונו המוגבל של מזכיר המדינה שולץ הוא הניסוח המדויק של החלטת מועצת הבטחון 242. החלטה זו איננה מתייחסת מפורשות לרמת הגולן וגם אם ננסה לייחס לה התייחסות כזו מכללא אין לשכוח את מה שאותה החלטה קובעת מפורשות: נסיגת כוחות תהיה לא מכל השטחים, לא מהשטחים אלא מ"שטחים" בלבד. יתרה מזו הנסיגה תהא לגבולות "בטוחים ומוכרים". ניסוחים רתבים אלה יכולים לקלוט בקלות את תוכן מכתבו של הנשיא ג'רלד פורד מיום ה-1 בספטמבר 1975.

לא זו אף זו המכנה המשותף להצעת יוסי ביילין ולדברי מזכיר המדינה שולץ הוא התעלמותם המוחלטת מהקו העיקבי הננקט על ידי סוריה, באמת מזה "זמן רב", המביע את השאיפה ל"סוריה הגדולה" מאז מכתב שר החוץ הסורי מיום 12 בנובמבר 1946, כאמור לעיל. לא רק בישראל אלא גם בארצות הברית ישנם אנשים אחראיים שהעריכו בבהירות רבה את השלכות השאיפה ל"סוריה הגדולה" לגבי הסכם שלום כלשהו. טלקוט וו. סיליי (Talcott W. Seelye), שגריר ארצות הברית בסוריה בשנים 1978 - 1981 בחן את יחסי סוריה עם לבנון, ירדן ואפילו עיראק לאור השאיפה ל"סוריה הגדולה"¹⁶. דניאל פייפס חשף את האמצעים שננקטו על ידי סוריה בלבנון כדי לשוב ל"סוריה הגדולה" ואף הקדיש ספר שלם לשאיפה זו¹⁷.

האטימות כלפי רחשי הלב והלך המחשבה של הסורים וכן כלפי תוכנם של המסמכים הבינלאומיים המתייחסים לנושא עשויה להראות כמוזרה כשהיא מופיעה אצל מי שחושב את עצמו כמומחה לעשיית שלום עם ערבים. לאמיתו של דבר אין כאן שום דבר מוזר שכן אטימות מאפיינת לא רק את ה"מומחה" הנ"ל אלא אפילו את ראש ממשלתו מר אהוד ברק. בראיון של העיתונאי טל בשן עם הסופר החוזר בשאלה צבי אלבוים אומר הסופר הנכבד: "אהוד ברק הוא אולי איש מבריק אבל אין לו שום זהות תרבותית. הוא הלך למשא ומתן על ירושלים בלי לקלוט שאין עניין רגיש יותר מזה מבחינתם של אנשים כאן... בגלל הזלזול המוחלט שלו בתרבות היהודית הוא לא

¹⁶ Talcott W. Seelye, "The Syrian Perspective on the Peace Process" in American Arab Affairs, Summer 1986, Number 17, pp. 55-61.

¹⁷ Daniel Pipes, Damascus and the Claim to Lebanon" in Orbis Winter 1987 pp. 663-681. Id., Greater Syria: The History of an Ambition (New York and Oxford, Oxford University Press, 1990.

קלט מה עומד מולו... אותו דבר עם המהפכה האזרחית. מה הקשקוש הזה? אתה חושב שכל המדינה זה שיינקין? ... הרי רוב החברה הישראלית הוא מסורתית"¹⁸. עם זאת האטימות איננה יכולה להסביר לבדה את הויתור הגורף על רמת הגולן וזאת בטרם החל משא ומתן כלשהו. נראה שלפנינו מאמץ נואש מצד פוליטיקאים החשים כי הם עומדים לאבד את השלטון ומקווים להינצל על ידי הפגנת תושיה מרהיבה אשר, כך מקווים הם, תסנוור את הבוחרים ותניע אותם לתמוך בשלטון הקורס.

השטחיות והשיקולים הזרים אינם מוגבלים רק לחזית הסורית. ד"ר יוסי ביילין הגיע להסכם עם סאיב עריקאת מהרשות הפלסטינית בדבר הקמת הבירה הפלסטינית באבו דיס שממזרח לירושלים. קוראי הידיעה באמצעי התקשורת אפשרו שהצטערו על הויתור על אבו דיס שנמצאת במרחק של 400 (ארבע מאות) מטר בקו אווירי מהר הבית ומצויים בה הרבה נכסים שנרכשו על ידי יהודים בתקופת המנדט ואף קודם, אבל הם יכלו, לכאורה, להתנחם בכך שאם זהו המחיר עבור השלמה מצד הפלסטינים עם איחוד ירושלים בידי ישראל, אזי זה מחיר נסבל. דא עקא לא חלף זמן רב עד שיאסר ערפאת שב לסורו בחוזרו על סיסמתו "מדינה פלסטינאית שבירתה ירושלים". משמע, שוב ד"ר יוסי ביילין לא ידע מה הוא קונה תמורת הויתור שוויתר, הפעם על אבו דיס.¹⁹

18. "סוף שבוע" של מעריב ל' בשבט התשכ"א 23 בפברואר 2001. עד כמה צדק הסופר דב אלבוים ר' יעקב מירון, "השבת והיהודים בעיני מוסלמים" בתוך שמחה רו, קובץ הציונות הדתית מוקדש לד"ר זרח ורפהטיג, ירושלים, הוצאת הסתדרות המזרחי- הפועל המזרחי, המרכז העולמי, התשס"ב- 2001 עמ' 678-648. התייחסות לד"ר יוסי ביילין מצויה שם בהערה 19 בעמ' 681. גם שר הבטחון בנימין בן אליעזר, ראש מפלגת העבודה, סבור כי יוסי ביילין מביע "שנאה אנטי-שמית" (הארץ כ"ד באדר התשס"ב, 8 במארס 2002).

19. בערב ראש השנה התשס"ג כתב יוסי ביילין: "נשב עם המחנה הפלשתיני הפרגמטי ונגיע להסכמות על הסכם קבע" (מוסף הארץ 02. 9. 6). האם סאיב עריקאת איננו שייך ל"מחנה הפלשתינאי הפרגמטי"? מדוע ירד ההסכם עמו בעניין אבו דיס לטמיון? אין זאת אלא ש"המחנה הפלשתינאי הפרגמטי" איננו חזות הכל. יוסי ביילין חייב להבהיר, אם הוא יכול, לעצמו ולנו מהם העקרונות, הגישות והדעות המקובלים על הערבים הפלסטינים שביכולתם, לדעתו, לאשש שלום ביניהם לבין ישראל. "ברק רצה להשיג ב- 15 חודשים שלום עם סוריה, יציאה מלבנון והסדר קבע עם הפלסטינים. בדיעבד, אני יכול להגיד שלא היה לא מושג איך עושים את זה". דברי יוסי ביילין לעיתונאי גידי וייץ ב"כל העיר", שבועון ירשלמי, מ-ד' בתמוז התשס"ב, 14 ביוני 2002. לשכתו של אהוד ברק הגיבה על דברים אלה באומרה: "תרומת ברק לניסיון להשיג שלום אינה נתונה לערעור. לצערנו, במהלך ניסיונות אלו נחשף

דמם של דורון שניאור זיסרמן ושל יתר יקירי הדור שנפלו קורבן בידי בני עוולה רובץ על ד"ר יוסי ביילין ודומיו שהתיימרו לערוך עיסקאות עם צדדים ערביים מבלי להכיר אותם ומבלי להעריך נכונה את כוונותיהם.

ערפת כמנהיג טרור שלא השתנה, המנסה להכתיב לישראל כניעה מדינית דרך פיגועי טרור והתאבדות. מזור שביילין אינו מבחין באמת הפשוטה והכואבת הזו". (שם). בראיון לארי שביט שפורסם במוסף הארץ 6.9.02 עמ' 30-20 הרחיב אהוד ברק בדברים על יוסי ביילין ודומיו: "כמה מחברינו בשמאל הישראלי... השקיעו כמוני הרבה מאד זמן בדבר שאיננו, במשאלה שלא התממשה. והם עומדים מול שוקת אידיאולוגית שבורה, מול מציאות ששונה לחלוטין מהנחות היסוד שהניחו... אני אומר שהשמאל לא יוכל לחזור להנהגת המדינה לפני שיעמוד לפני הציבור ויסתכל בעיניים בלי למצמץ ובלי לגמגם ויאמר את האמת: שערפאת אינו מכיר בזכויותינו הבסיסיות ושהתנועה הפלשתינית במצבה היום מנסה לקעקע את מדינת ישראל ולא להגיע איתה להסכם. מי שלא מסוגל לראות את האמת הזאת ולומר אותה בקול צלול לא יכול לבקש את הסמכות להנהיג ולהוביל את העם... היה לי ברור שאין שום סיכוי להשיג הסדר בטאבה... אבל לי היה חשוב שאנשים כמו יוסי שריד ויוסי ביילין, שלא היו בקמפ דייויד, יראו כמו עיניהם את מה ששלמה בן עמי ואני ראינו בעיניים שלנו בקמפ דייויד. "ארי שביט: "מה ראתם?" אהוד ברק: "שברמה הכי עמוקה ערפאת לא מקבל את זכותה המוסרית והמשפטית של מדינת ישראל להתקיים כמדינה יהודית... האובססיה של ערפאת היא... להרוס את מדינת ישראל". ארי שביט: "שריד וביילין אכן ראו זאת בטאבה?" אהוד ברק: יוסי שריד ראה. לעומת זאת ביילין מעורב כל כך עמוק עד שהוא מתקשה להבחין בדבר הברור הזה". ארי שביט: ידעת על מסמך טאבה של יוסי ביילין בעניין עקרון השיבה ואימוץ החלטה 194? "אהוד ברק: "ביילין אמר משהו על כך שהוא רוצה להעלות רעיון פרטי שלו. אבל ביילין יודע ממני שאין כל עמדה ישראלית כזאת. שלמעשה עמדתנו הפוכה... העמדה של ביילין לא רלוונטית עוד למציאות הישראלית".